

20 ANYS
CASA DE CULTURA
LES BERNARDES

la farga

Revista de Salt

Any XXIV. Núm.204 - Octubre 2003 - Preu 1,80€

Activitats del mes

CASA DE CULTURA "LES BERNARDES"

Conferències:

L'ergonomia a casa. (El mal d'esquena-2). Dies: 2, 8, 13 i 23 d'octubre. Conferenciant: Dr. Lluís Madera i Cat.

Exposicions:

Aquarel·les d'A.S. Cano, de l'Escala. Paisatges. Miniatures d'eines antigues del camp, de Moisès Auguet, de Salt.

Itinerant de la UOC: "La dona a l'Índia rural" a la sala Sant Jordi

Pintura d'Àngel Núñez, de Sils, al Porxo.

CASAL DE JUBILATS DE SALT

Excursió: Visita al parc natural CADI-MOIXERNÓ. Dia 23 d'octubre. Sortida a les 7.30h. Dinar al restaurant Sant Corneli. Tarda, ball, música en directe. Preu: 26 euros. Per a més informació: 972-23 21 80 (Sr. Enric Serra).

LA MIRONA

Divendres 3 d'octubre. 5è Festival de Jazz de Girona. The Gnawa-bop Experience amb Nass Marrakech, Perico Sambeat i Jorge Pardo. Preu: 10/12 euros.

Dissabte 4 d'octubre. Festa Rock Star + Emisión Pirata. Mariano Muniesa i Juan Pablo Orduñez "El Pirata". Preu 8/10 euros

Divendres 10 d'octubre. Stick Guitar . Guillermo Cides. Preu: 8/10 euros.

Dissabte 11 d'octubre. Festival Salt a Folk. Miquel Gil-Bitayna, Andana- La Coixinera, Tapia eta Leturia, Marcel Caselles i la Principal de la Nit Sound System. Preu: 12/15 euros

Divendres 17 d'octubre. Festival Salt a Folk. Concurs Gamma Rock. Preu 5 euros.

TEATRE DE SALT TEMPORADA ALTA

Dia 5.- Masters of Persian Music (IRAN). Cicle Músiques del Món- Fundació La Caixa. Preu, 5 E

Dia 11.- Sam Vadi. - Mõondo.- Preu, 10 E

Dia 15.- In face of. - Lisa Nelson i Maria Muñoz.- Preu, 16 E

Dia 16.- Una nit amb... Patrice Chéreau.- Lectura de "Les carnets du sous-sol" de F. Dostoievski.- Preu, 15 E

Dia 17.- Sonia M'Barek (Tuníssia) Cicle de Músiques del Món - Fundació La Caixa.-Preu 5 E

Dia 24.- Això sí que no.- Cia. Marta Carrasco.- Preu 12 E

Dia 25.- Cançons d'amor i de droga (Pla es fa el Sales).- Dir: Àlex Rigola. Amb Albert Pla i Judith Farrés.- Preu, 18 E

Dia 31.- Música per a una il·lusió: Univers Chomón.- Jordi Sabatés, Hausson i Victor Molina

Subscriuiu-vos a

la faRga
revista de Salt

*És la manera més
còmoda de tenir-la
Preu: 12 € anuals*

Les entitats que vulguin incloure les seves activitats en l'Agenda de La Farga, poden fer-les arribar al correu electrònic: lafarga_revista@terra.es

teràpia del dolor

Nou horari de visites: dilluns de 10 a 1 del matí, dimarts i divendres de 5 a 8

c/ Francesc Macià, 18, 4t 3a
17190 SALT

tel. 972 40 10 46

DES DE 10 €

Índex

<i>Agenda</i>	2
<i>Editorial</i>	3
<i>Entrevista</i>	4
<i>Història</i>	7
<i>Cultura</i>	8
<i>Actualitat</i>	9
<i>Opinió</i>	11
<i>Ensenyament</i>	16
<i>Esport</i>	17
<i>Natura</i>	18
<i>Gastronomia</i>	19
<i>Salut</i>	20
<i>Demografia</i>	22
<i>Poti-poti</i>	23

La Farga no se solidaritza necessàriament amb les opinions expressades en els articles signats. La Farga autoritza la reproducció dels articles sempre que se n'indiqui la procedència

PREMI TRES DE MARÇ DE 1989

membre de

ACPC
Associació
Catalana
de la Premsa
Comarcal

L'Escola Bressol, un repte ciutadà

El passat mes de setembre, la mainada va començar a fer funcionar aquest nou equipament escolar de Salt.

La gestació i posada en servei d'aquest equipament no ha estat exempta de problemes, començant per qüestions conceptuals, es podria discutir si l'Ajuntament ha d'assumir el cost de construcció i el cost de gestió d'un equipament escolar, en bona lògica hauria d'haver anat a càrrec de la Generalitat, que és l'administració que té les competències d'ensenyament.

També es podria discutir, com pretenien alguns, si l'Ajuntament ha d'aplicar mimèticament les condicions d'assignació de places establerta per la Generalitat, sobretot si tenim en compte que la Generalitat només assumeix una part del cost de funcionament, la resta del cost l'assumeixen els pares i l'Ajuntament, que també és qui aporta els diners per donar unes quantes beques parcials als pares amb menys recursos. Per tant sembla lògic que l'Ajuntament hagi publicat unes normes que donen prioritat a les famílies en què tots dos membres treballen fora de casa, i que no hi ha beques de gratuïtat total. No sabem si això és política d'esquerres o de dretes, però ho aplaudim, com a saltencs, s'ha de propiciar que tothom tingui accés a aquest nou equipament.

Deixant de banda polèmiques estèrils, el realment important és que l'Escola Bressol ja funciona, i el repte que hem d'assumir els saltencs, l'Ajuntament, els treballadors de l'Escola Bressol i els pares de les criatures que han de ser usuaris d'aquesta Escola, és que s'hi doni un servei de qualitat, això ha de marcar la diferència, hem de demostrar que un servei públic pot ser tant bo, o fins i tot millor, que un servei privat.

Animem doncs a les parelles de pares joves perquè portin els seus fills a l'Escola Bressol pública i que s'hi impliquin en el seu bon funcionament. Si no utilitzem les facilitats que tenim per accedir-hi, el servei pot sofrir en el futur un procés de guetització no desitjat per ningú.

ANY XXIV NÚM 204 OCTUBRE DE 2003

EDITA: Casal de Jubilats de Salt
Passeig Verdaguer, 1

Tels 972 23 04 98, 972 23 85 78

A/e: farga@viladesalt.org

COORDINADOR: Ramon Torramadé

CONSELL DE REDACCIÓ: Joan Boada, Agapit Alonso i Pont, Ramon Torramadé, Andreu Bover, Salvador Sunyer, Carme Torrent, Joan Corominas, Agnès Cabezas i Lluís Mateu

COL-LABORACIONS: B. Pérez, Josep Boó i Alech, Joan Corominas, Eva Torramadé, Josep Recasens, Marta Pagés, Roser Hoste, Maria Solà, Toni UCC, L'Eulogi, Jordi Matas,
PORTADA: Disseny Ferran Burch

CORRECCIÓ I ESTIL: Toni Rusalleda

DISTRIBUCIÓ: Josep Palmarola

ADMINISTRACIÓ: Joan Boada

IMPRESSIÓ: Imprempta Pagès

DIPÒSIT LEGAL: GI-365-79

David Faüchs

Qui, en passar pel barri vell, no s'ha fixat en un cotxe tot acolorit, que, a més a més, tot sovint ha anat canviant de colors? Per a la majoria no serà difícil relacionar el nom de David Faüchs amb l'aerografia, ni tampoc saber qui viu en aquella casa que té un cel ataronjat per façana i un balcó que sembla sostingut en núvols groguencs.

Si bé fins ara gran part dels saltencs coneixia David Faüchs per la seva destresa a l'hora d'embellir el seu propi mobiliari, avui dia la majoria el reconeixerà per ser el responsable del canvi d'imatge de la façana del Casal de Jubilats. Rostres que seran futurs records dels més petits; tal i com es confonen encara en la memòria de molts de nosaltres, els antics dibuixos. Però darrera d'aquest mural hi ha un investigador del color i de la seva aplicació en tota mena de materials que val la pena descobrir.

Tot just haver començat la conversa, en David em pregunta si conec algun dels seus treballs i la veritat és que no sé què contestar-li, perquè sí que és cert que tota la vida he anat veient coses pintades que porten la marca *faüchs*, però alguna peça concreta... no, no conec res... i me'n surto per la via fàcil:

-Bé... això de la façana del Casal de Jubilats, no?

-Això va ser una mica per motivar els *nanos* joves que estan començant. Jo vaig aprendre'n amb en Morgado...

-Ell fa més aviat aerografia, no?

-Ell fa de tot, fa aerografia, fa oli, fa aquarel·la... Però els *nanos* que van allà normalment treballen amb un din-a4 i en formats així grossos no hi treballen mai. I vaig dir ja hi posaré el material, ja buscaré els permisos i tot plegat perquè vingueu aquí i practiqueu... una cara cadascú i aneu fent... si necessiteu ajuda ja us ajudaré jo,

però que ho provin així en gros, que sàpiguen què és pintar en gros.

-Deu canviar molt, suposo?

-Disfrutes molt més... vas molt més ràpid i el resultat també crida molt més l'atenció que no pas en un oli petit. Va ser més que res per això, perquè provessin. I per començar, també, a fer una mica de renovació de les parets del poble.

-Sí, perquè allò ho recordo jo del temps en què anava a les dominiques!

-Sí, sí, jo des de sempre que l'he vist igual, aquella paret! I vaig pensar, aprofitant que és la festa del barri, fem algun acte especial i pintem això. I just la setmana següent d'haver pintat aquest d'aquí, el local social per a joves de Medinyà em va demanar si m'interessaria pintar la seva façana, i també hi vam fer un mural. Això ho anem penjant a la web www.cincsiset.org, una web d'un col·lectiu d'artistes que vam formar, on anem penjant el que

anem fent. Hi ha una mica de currículum de tot el que hem anat fent i les exhibicions d'aerografia: la d'aquí el Casal de Jubilats i la de Medinyà.

-Així estàs en un col·lectiu artístic? I sou tots de Salt?

-No, n'hi havia un parell de Figueres, un de Girona, jo d'aquí Salt, un de la Cellera... i era més que res per trobar més facilitats. Vam començar com a col·lectiu per organitzar festes i altres actes així culturals, però va anar decaient i ara es troba en una parada. Ara cadascú va dedicant-se més al que li agrada fer de manera individual, a través del col·lectiu, però més tranquil·lament. Hem fet aquestes dues exhibicions; ara estem pendants de fer un *happening* de pintura, que és pintura però amb el cos. Consisteix en barrejar l'expressió corporal amb projeccions, música i pintura. Es tracta de posar tot un terra de tela i que tant puguis pintar amb les mans, com amb els peus, com amb tot el cos

sencer...

-Així no només treballes aerografia, no?

-Bàsicament treballa amb l'aerografia, perquè amb l'aerografia puc pintar de tot, des de cotxes fins a parets... qualsevol cosa. Té moltes més aplicacions i pots utilitzar qualsevol pintura: tant pots utilitzar olis, com acrílics, com pintura tèmpera, i a més a més pots pintar sobre qualsevol superfície: fusta, paret, vidre... infinitat de coses. I el que a mi m'agrada és precisament anar provant coses noves.

-I aquest col·lectiu tenia el punt comú de treballar amb aquesta tècnica?

-No, el col·lectiu reunia diferents disciplines; tant hi havia dissenyadors com escultors, com pintors... vam fer activitats diverses fins i tot algun curtmetratge.

-Ostres, i com lligues un curtmetratge amb la pintura?

-A mi és que a banda de la pintura sempre m'ha agradat treballar tot el que són manualitats, i a banda de la pintura he treballat com a director artístic de diferents curtmetratges, portant tot el que és vestuari, maquillatge i decoració. I totes aquestes coses són les que et van donant bagatge, contactes amb gent... coneixes altres artistes que fan coses diferents de tu, i és el que t'enriqueix. Fins i tot l'estiu passat vam fer un curs per a nens sobre el procés de creació d'un curtmetratge.

-Així veig que t'agrada treballar amb mainada!

-És interessant treballar-hi, tu aprens d'ells i ells aprenen de tu. Ara el que

tinc així més proper és un projecte amb el Centre Cívic de Sant Narcís, una mica perquè la mainada vegi les possibilitats que té la pintura. Hi haurà una exposició de peces meves des del 10 de desembre al 10 de gener, però a més a més, els dos primers dissabtes es farà un taller obert on tothom qui vulgui podrà provar el que és l'aerografia. Si això funciona bé durant aquests dos caps de setmana, farem els dos següents del mes de gener, i si es veu que hi ha força gent interessada es faran cursets d'aerografia en el mateix Centre Cívic.

-I què podem trobar en una exposició teva?

-Exposicions com les que vaig fer jo aquí, a Salt, no se'n veuen. Tu pots anar a veure una exposició de quadres, d'escultura o pots anar a veure una instal·lació completa; però jo el que faig és barrejar-ho tot: pintura, escultura i instal·lacions... tot el que és la decoració de la sala on es fa l'exposició.

-Veure tota la sala com una obra en si...

-Sí, que entris en el Museu de l'Aigua i diguis, ostres, això no és el museu de l'aigua... que sentis que has canviat totalment l'atmosfera del lloc, ja que l'exposició és en si aquest nou espai. Aquí al Museu de l'Aigua vam crear dues atmosferes: una sala molt més clara, molt més fresca, treballant amb materials transparents, amb vidre, amb plàstic, amb paper de fibra... i l'altra molt més fosca treballada a partir de fustes, instal·lacions més fosques. Una part més acollidora i una altra més fresca, amb més aire, una mica per buscar el

contrast entre allò més *espiritual*, entre cometes, i allò més terrenal. Ara estic tirant més cap a les exposicions, que és més creació pròpia que no pas el que feia fins ara, que eren encàrrecs.

-Encàrrecs del tipus pintar una determinada paret per a algú?

-Des de pintar una discoteca fins a un autobús. He pintat autobusos que volten per algun punt del Japó.

-I què hi pintes en un autobús?

-He fet de tot, segons el que vol el client. Un any vam preparar 4 autocars per a una fira seguint la temàtica dels quatre elements naturals; i al cap de dos anys vam pintar-ne set jugant amb obres d'art de pintors famosos: vam treballar Dalí, Leonardo da Vinci, Michelangelo, Kandinsky... I aquest any he fet un parell de vaixells.

-Has pintat vaixells?

-He pintat cotxes, autobusos, vaixells, el que em falta és pintar avions i trens!

-Però un vaixell deu ser especial perquè deus haver d'utilitzar pintures especials, pel tema de l'erosió de l'aigua i això.

-De fet, tant jo com el fabricant del vaixell no havíem treballat amb pintures com per poder anar a l'aigua, i el que vam buscar és una pintura que aguantés i que fos de qualitat. El que vam trobar més adient va ser la pintura de carrosseria, que és una pintura preparada amb additius especials. Aquesta pintura, a més a més, pot tenir avantatges en altres suports perquè no només té els colors habituals sinó

que a més a més té tot el que són metal·litzats, perlats, aquests colors que van canviant de to... dóna molt més joc que no pas amb les pintures que només tenen els colors bàsics i les barreges que puguis fer entre ells. Sí que surt força més car que no pas amb la pintura plàstica, per exemple, però els resultats són molt diferents. I és el que tinc ganes d'anar provant ara. I també de jugar amb l'aerografia en una superfície llisa, que és com es fa habitualment, barrejant-ho amb el que són volums i textures, sobretot investigar com treballar determinats materials.

-Suposo que primer cal fer una investigació del que és el color en si, per després poder experimentar amb altres elements...

-Clar, el color i l'element que vols treballar... al principi ho barrejava una mica tot, no sabia si treballar el que és la figura o coses més abstractes. El que sí que m'agrada molt són els ulls, des de sempre que la temàtica dels ulls m'ha agradat. Els quadres que

obrien i tancaven l'exposició del Museu de l'Aigua eren treballs sobre la figura de l'ull, dels meus ulls, de fet. Però jugant amb diferents textures i materials, buscant volums i relleus.

-Ja veig que vas sobresortint de la tela, així potser acabaràs fent escultura, no?

-L'escultura em tira bastant, però no m'hi he acabat d'endinsar, encara... Però bé, anem provant, anem fent, a poc a poc. El que m'agrada molt és aprofitar formes que et puguis trobar i acolorir-les.

-I de petit ja et dedicaves a pintar el mobiliari de casa?

-Des de sis, set anys que ja tinc ganes de pintar. Aleshores els meus pares em van apuntar amb la Marta Font, que porta tota la vida ensenyant a la mainada; i ella no només t'ensenyava dibuix sinó que també t'ensenyava a fer servir fusta, o fang o roba... a fer manualitats amb qualsevol cosa. I allà em va néixer la curiositat per anar provant històries i quan vaig descobrir l'aerografia, cap allà el

92, vaig pensar "quècoi és això?" i vaig estar com tres, quatre anys provant. Després vaig fer un curs et, el 96, d'aerografia aplicada en fusta, plàstic, xapa... i aquí sí que ja vaig fer "uff... aquí hi ha un munt de possibilitats". I vaig començar fent samarretes, que em va portar a voltar tot Espanya venent samarretes, i després ja vaig decidir deixar de voltar, centrar-me i buscar el que realment volia fer. I bàsicament, el que he fet és aplicar l'aerografia a tot tipus de material: ceràmica, vidre, fusta, rajoles... tot el que he pogut anar provant, ho he anat fent. Per això quan em van proposar pintar un vaixell vaig dir, per què no? L'art no només és per estar penjat a la paret.

Els que no vulguin quedar-se només amb els colors de la façana del número 15 del carrer de la Processó, poden accedir a la seva web personal, www.aerovit.com i saber quines altres mostres d'art ens pot oferir en David Faüchs.

Agnès Cabezas Horno

A l'Edat Mitjana Catalunya s'organitza en comtats, i des del segle XIV en vegueries, que perduren fins que se substitueixen pels corregiments castellans, després del Decret de Nova Planta de 1716. Quan Napoleó s'annexiona el Principat, el 1812, implanta una administració territorial en quatre departaments a imitació del model francès: el del Ter amb capital a Girona, el del Segre amb capital a Puigcerdà, el de Montserrat amb capital a Barcelona i el de les Boques de l'Ebre, amb capital a Lleida. La ciutat de Girona esdevé la capital d'un departament que resulta de la suma dels corregiments de Girona, Figueres i Vic, junt amb la Vall de Ribes. El 1810, Josep Bonaparte havia fixat la divisió d'Espanya en 38 prefectures. Paral·lelament, les Corts de Cadis de 1812 decreten la divisió del regne en províncies, per substituir les Junes que s'havien format en la revolta. El retorn de Ferran VII i de l'absolutisme, el 1814, comporta l'administració territorial borbònica de nou, la corregimental. Finalment el 1833 es decreta l'actual divisió provincial, un artífici polític i administratiu centralitzador i uniformitzador.

Des de la Llei de 1988, Catalunya es divideix en 41 comarques, que esdevenen sobre el paper la unitat bàsica de divisió territorial. Des de principis del segle XX es cerca un model d'organització

adequat a la realitat física, socioeconòmica i històrica del país. El 1914 les províncies catalanes es mancomunaren i l'Estatut de 1932 estableix una primera divisió comarcal i regional liquidada per Franco. El 1936 es dividia en 38 comarques agrupades en 9 regions d'uns trets físics i socials comuns, dibuixades per Pau Vila. La seva validesa fou efímera, atès que el decret de 1938 que suprimia l'Estatut i la Generalitat ens retornava al model de 1833. Sorprenentment, el 2003 continuem igual. L'estatut de 1978 permet fulminar l'antic model, però el govern català s'ha acontentat en un model centralista a la catalana, el comarcal, amb una única gran capital: Barcelona. Un cop més, tal i com es deriva de la tasca governamental dels darrers anys, s'opta pel projecte d'un 'país en petit'. A més, les comarques es doten d'uns consells poc operatius i, darrerament, objecte de discussions partidistes. Tot just ara una comissió del Parlament ha enllestit la superació del sistema i la implantació de les regions, que en la propera legislatura poden ser una realitat. Però és un misteri com els polítics es posaran d'acord per repartir funcions i competències als ajuntaments, les comarques i els consells comarcals, les regions i els consells regionals, l'administració de l'estat i la

província única resultant de la reforma. Tanmateix, ja toca que ens organitzin el territori d'acord amb el que som, el que hem estat i el que hem de ser.

Joan Corominas

A l'Edat Mitjana Catalunya s'organitza en comtats, des del segle XIV en vegueries, que perduren fins que se substitueixen pels corregiments castellans, després del Decret de Nova Planta de 1716

Camero
TURRO, S.A.

VENDA I LLOGUER DE MAQUINARIA
I UTILITATGE PER A LA CONSTRUCCIÓ

Passeig Països Catalans, 56 - 17190 Salt
Tel. 972 23 37 31 Fax 972 24 11 81

BURCH constructors, s.a. Salt

**Cases
Ampliacions
Rehabilitació**

C/ Pere Coll i Guibó, 3 · Tel. i Fax 972 23 86 02 · 17190 SALT (Girona)

ESTAR BO I ÉSSER BO

Massa sovint en el parlar de carrer sentim dir amb certa golafreria poca-solta parlant d'una noia: *Està bona!* En el sentit que és bonica. Però la resposta de l'interlocutor, si parla en català és clar, hauria de ser: *Que estava malalta!* Perquè en la nostra llengua el contrari d'estar bo és estar malalt. *Ja està bo el teu pare?*

I és que aquest mal vici d'usar els verbs

Ésser i Estar com s'usen en castellà

deforma greument la nostra llengua.

Un altre cas encara: quan el verb castellà ESTAR va acompanyat d'una designació de lloc, tradueix el verb català Ésser- deia Pompeu Fabra. *A las siete estábamos en la plaza*, és en català, *A les set érem a la plaça*. *Donde está tu padre* tradueix *On és el teu pare*.

Estar amb una designació de lloc significa en català residir, habitar, fer estada llarga. No vol dir el mateix *El noi és a Girona* que *El noi està a Girona*.

Jo m'estic a Salt però a vegades no hi sóc! Ahir era a Montserrat, per exemple.

Compte, doncs, a no confondre el lloc on vivim, on estem, amb el lloc on hem anat a passar una estona. Per exemple, si algú truca preguntant per mi i ho diu a la manera castellana: *Està el senyor Sunyer?*, la meva esposa li contestarà: *Sí, el meu marit està aquí, però ara no hi és. És al cafè!*

Salvador Sunyer

OPEL

Gudayol Auto-Taller, S.A.

Exposició i Venda: c/ Major, 156
Telèfon 972 24 20 43 - 939 84 08 72
E-mail: gudayol@grn.es
Horari: de dilluns a dissabte de 10 a 1 i de 5 a 8

Servei Oficial: c/ Mercè Rodoreda, 13
Telèfon 972 24 37 49
Grua 24 hores 907 20 62 30
Horari: de dilluns a divendres de 9 a 1 i de 3 a 8
Dissabte al matí obert de 10 a 1

GRAN PROMOCIÓ
Grans Ofertes en Venda de Cotxes i Serveis
Vine a la nostra exposició i veuràs els
avantatges de comprar un Opel a Salt.

70^e
Aniversari
1928-1998

També ens podeu trobar a Internet: <http://www.grn.es/gudayol>

Per sisè any consecutiu el municipi de Salt celebrarà la seva fira del cistell. L'estructura que es podrà visitar aquest any manté, en línies generals, la que es va portar a terme l'any passat: envelats individualitzats dintre el recinte de la plaça de la vila pels cistellers i una carpa gran a l'interior del pati del museu on s'hi portarà a terme la realització de la peça gegant, els tallers per a la mainada, els relats dels conta contes, etc. Pel que fa a l'exposició relacionada amb la cistelleria que s'ubicarà a la sala d'exposicions temporals del Museu de l'Aigua de Salt, enguany es podrà contemplar l'obra d'un cisteller alemany anomenat Klaus Seyfung, que fa un exercici d'experimentació artística a través de les formes, les tècniques i els materials relacionats amb la cistelleria del seu país.

A banda de les novetats que presenta el programa d'aquest any amb la participació dels Marrecs de Salt i amb l'exposició naturalista que ha engegat la SERS, centrada en el món de les Deveses i amb les plantes de ribera, des de l'organització de la Fira volem agrair a totes les entitats i associacions de Salt la seva implicació amb la celebració de la fira del cistell. A tots ells moltes gràcies.

Enguany també engeguem una nova iniciativa que vol cercar la implicació de la fira amb el barri vell de Salt. En aquest sentit alguns veïns engalanaran balcons i racons del barri per tal de donar un caràcter festiu a la nostra fira. Esperem que aquesta iniciativa qualli en el decurs dels propers anys.

A continuació us detallem la programació de la fira:

PROGRAMA D'ACTIVITATS

DISSABTE 4 D'OCTUBRE

9 h.	Inscripció concurs de pintura ràpida
10 h.	Música de caràcter ambiental i obertura de la fira del cistell
11 h.	Inauguració de la VI Fira del Cistell
14 h.	Hora límit concurs de pintura ràpida
16 h.	Inici construcció d'una cabana de vímet
17 h.	Passejada per les Deveses de Salt
17,30 h.	Conta contes per als nens
20 h.	Cloenda del primer dia

DIUMENGE 5 D'OCTUBRE

10,30 h.	Obertura del segon dia de la fira. Demostracions de cistelleria a l'interior
11,30 h.	Tallers de cistelleria a l'interior del recinte firal per a la mainada
13 h.	Cercavila a càrrec dels Gegants de Salt. Representació de la llegenda del llac de Salt a través del ball de cavallets a càrrec de Kimbedeball.
17 h.	Acabament de la peça gegant
17,30 h.	Música i danses tradicionals i populars a càrrec del grup Trifòlium.
18,30 h.	Trobada de corals a l'església de Sant Cugat de Salt

Durant els dies de la celebració de la VI Fira del Cistell es podran visitar 3 exposicions:

IV concurs de Pintura Ràpida a l'Escola de Belles Arts de Salt
 Exposició: "Formes i colors en l'art del teixir: Klaus Seyfung"
 Exposició de fotografia naturalista a càrrec de la SERS, dintre del mateix recinte firal.

barri vell · Salt

VI FIRA DEL CISTELL
SALT'03

4 i 5 d'octubre de 2003

Adjudicades les obres del vial sud de Salt

La Mesa de Contractació de l'Ajuntament de Salt ha proposat adjudicar avui la construcció de futur vial sud de Salt a l'empresa Rubau Tarrés SA, per un import d'1.470.000 €. Aquesta adjudicació haurà de ser aprovada pel proper Ple municipal per tal de ser efectiva.

La nova avinguda connectarà el camí dels Carlins i el Pla de Salt amb el Parc Hospitalari Martí i

Julià, i passarà per darrera de la central elèctrica del Mas Masó.

Per l'adjudicació d'aquesta nova infraestructura, vital desenvolupament de la zona sud de Salt i l'accés als nous equipaments sanitaris i comercials, s'ha tingut en compte no només el pressupost de cadascuna de les cinc empreses que s'hi han presentat, sinó aspectes com les millores, el

termini (especialment en el cas dels accessos al Parc Hospitalari) i la planificació dels treballs.

L'obra, que hauria d'estar finalitzada la propera primavera, tindrà un recorregut de gairebé dos quilòmetres, que es completarà amb el tram que unirà Salt i Girona.

La marxa catalana per la cultura de la Pau

Els participants a la marxa han dinat avui a la vila convidats per l'Ajuntament i després han continuat el seu camí cap a Girona, on faran nit.

La marxa Catalana per la Cultura de Pau es va iniciar el 23 d'agost a Tortosa i acaba el proper 6 de setembre a Figueres.

El text del manifest de la marxa és el que segueix:
Demanam als partits polítics i a les institucions públiques, als col·lectius i a la ciutadania que prenguin compromisos concrets amb garanties per tal que:

1. Els Ajuntaments, les Diputacions i la Generalitat dediquin un 0'3% dels pressupostos públics a favor de projectes i iniciatives que

construeixen una Cultura de Pau: 0'3% per la Cultura de Pau + 0'7% per la Cooperació al desenvolupament sostenible = 1% per a un món més pacífic i equitatiu, en coherència amb la llei de Foment de la Pau recentment aprovada pel Parlament de Catalunya.

2. El Govern Espanyol comenci a dedicar el cost d'1 dia de la despesa militar -uns 30 milions d'€- a projectes de Cultura de Pau, especialment per finançar forces i cossos civils d'intervenció no violenta que puguin oferir una alternativa més eficaç, menys cara i menys mortífera a la de la cursa d'armaments. La mateixa demanda a les Institucions Europees.

3. El Castell de Sant Ferran de Figueres esdevingui un Castell per la Pau, centre mundial de la Cultura de Pau: amb Museu, Centre de Formació i Recerca, Centre de Mediació i Centre d'Entrenament de les Forces de Pau No Violentes.

4. L'Estatut de Catalunya i les Constitucions d'Espanya i d'Europa recullin el rebuig a la guerra com a mitjà per resoldre els conflictes i apostin per impulsar noves formes Civils i No Violentes de defensa i seguretat.

SERRALLERIA I FUSTERIA METÀL·LICA
EN FERRO I ACER INOXIDABLE

MOBRA, S.L.

Canals per a la construcció i lampisteria
Doblat de xapes i talls

TALLER: Camí antic de Salt a Vilablareix - Tel. 972 23 53 17 - 17190 SALT

API
núm. 218

Agència de la propietat immobiliària
Administració de finques Gestoria Administrativa

Av. Jaume I, 44 baixos - Tels 972 20 88 54/972 20 13 55
Fax 972 21 46 08 - 17001 GIRONA
Passeig Païssos Catalans, 147 - Tel. 972 24 44 92 - 17190 SALT

La primera vegada que vaig anar a fer l'immigrant per les terres veïnes del nord, portava a la maleta quatre coneixements escarransits de gramàtica francesa apresos a corre-cuita just després que l'empresa amb qui havia contactat em digués que *oui*, que em contractaven. Quan el tren va haver travessat la frontera, vaig copsar una petita part de l'amplitud que abastaria l'aventura on m'havia embrancat: el repte no era ni les diferents maneres de fer d'una altra cultura, ni el paisatge dur i sorollós de la gran ciutat, ni el clima fred de les latituds lleugerament superiors a la nostra. El bosc mediterrani s'anava transformant entre les cortines de la finestra del tren, mentre m'empassava la saliva i mirava endavant, sobretot perquè d'aventura (tampoc no es tractava de fer el ploramiques), res de res: tenia una feina emparaulada, companyes de viatge en la mateixa situació i moltes ganes d'aprofitar l'oportunitat que l'atzar m'havia parat en safata. Res a veure amb les travesses funestes que, ajudades pels corrents, ens porten cadàvers a les costes de

Cadis, res a veure amb l'explotació a què t'exposa la falta de papers.

I vam desembarcar a París: novelles a la feina, carrers desconeguts i intrincats, ciutat plena de companys de l'anonimat; tot això obstacles salvables quan t'enfrontes a la veritable barrera, l'idioma. Amb quatre frases simples i una espardenyia, expressar, ja no els sentiments que et surten de l'ànima, sinó les necessitats elementals de la vida quotidiana, es converteix en una muntanya. Et mossegues la llengua mil vegades abans de dir-hi la teva, perquè senzillament no ho saps dir.

Un bon dia, gràcies a tots els que han parat l'orella amb paciència quan parles barroerament en un idioma que no és el teu, et meravelles de la intel·ligència humana: ja ets capaç de fer jocs de paraules més o menys astuciosos i d'utilitzar frases fetes, ja no et fa vergonya tenir accent, i si et passa per la barretina de deixar anar un estirabot ho fas, que si la vesses ja et corregiran. Quan te n'adones, repasses amb imatges en sèrie el recorregut que t'ha

portat a adquirir fluïdesa en una llengua estrangera i et ve al cap com en deu ser, de difícil, per a algú que ni tan sols comparteix el mateix alfabet, de parlar amb el veí d'escala de la rutina del dia a dia, perquè el plaer de fer capgirells en l'univers de la llengua et fa sentir lliure i alhora part de l'entorn; permet que t'expressis com a individu - t'al·lu n'ya de l'anonimat - i t'impel·leix a compartir. En canvi, ser incapaç de pronunciar les paraules que et bullen a l'interior et tortura, t'estanca, t'aparta del món i et distorsiona fins la visió que tens de tu mateix; esdeven un minusvàlid de la realitat que t'envolta.

I voltes món, voltes món, i tornes al Born. Tornar a Salt i escoltar pels carrers alguns catalans de tota la vida parlant en castellà als immigrants, saltencs d'adopció, em va fer mal al cor i a les orelles. És tirar-se pedres al teulat, al nostre i al dels veïns. Tots sabem que només hi ha una manera d'aprendre una llengua, doncs potser que demostrem que hem après la lliçó. O és que hi ha algú que t'et por que ens entenguem?

Eva Torramadé

Els que ja som grans, per no dir vells, no fos que algú se sentís molest, ens vàrem passar mitja vida sense tenir automòbil. Allà als anys seixanta, per allò de la comoditat i la contínua degradació del transport públic, sobretot el ferrocarrils d'àmbit comarcal que varen anar a parar a cal parracaire, per necessitat o enveja, hom va anar equipant la casa amb un vehicle de 4 rodes. Mira que bé; els caps de setmana ja teníem el món obert als nostres programes de sortida. Cal dir que també va ser una bona eina per desenvolupar les activitats professionals, i encara que les ciutats no estaven preparades per acollir el descans de tals artròpedes mecànics, sempre es localitzava un espai prop de casa per deixar-lo aparcats.

Com se sol dir que totes les masses

Una moto aparcada en una vorera. És un dels problemes amb què es troben els discapacitats. Foto P. Jove

piquen, aquests vehicles, al convertir-se en plaga, han ocupat tot l'espai possible, invadint voreres i tot, s'han fet necessàries les direccions úniques i ampliar voreres per posar una mica d'ordre i caminar més tranquil pel carrer. Per això quan veig obres en un carrer per aixamplar voreres em felicito, a part d'agrair la decisió de vetllar per la millora de la qualitat de vida. No sé si encara són actuacions poc contundents perquè, al pas que anem, els cotxes faran més nosa que servei i si no ens enterren a tots serà

perquè algú haurà posat seny. Per què no es promociona més el transport públic? Jo ja ho entenc; són molts els llocs de treball que ocupa la indústria de l'automòbil, són molts els impostos que directament omplen les arques de l'estat, i és clar, mentre també sigui una ostentació de riquesa, pocs seríem els que renunciariem a tal mitjà de transport.

Bé, anem suportant la invasió ampliant carreteres fins que el cor o el seny ens digui prou. Les autoritats supremes ho tenen molt clar: què demana la massa?

Poder anar amb el cotxe fins a la porta de tot arreu; doncs, fem més carreteres perquè la producció de cotxes satisfaci la clientela. Que el món no s'aturi. Per això encoratjo les autoritats municipals que no s'aturin en l'eixamplament de voreres; que donin l'oportunitat a qui ho desitgi de fer exercici quotidià. I per a distàncies més llargues o més ràpides en els desplaçaments, no estaria malament que es recordessin dels carrils bici.

Camina Mira i Observa

Contenidors *esoferrats*

Quan varen posar-se els primers contenidors soterrats al carrer Guimerà va semblar que s'havia trobat la solució per evitar aquells lletjos dipòsits amb rodes (tan necessaris), distribuïts per cantonades, per a recollir les escombraries dels veïns. A partir d'aquí i després d'un temps, que devia ser de prova, se n'han posat més, donant l'aspecte de més ciutat. Però renois! Tanta despesa per a tan poca civilitat.

La veritat és que els que més freqüent, perquè hi passo sovint, són els de la cantonada de can Pixera i el de la plaça dels Peixos; o s'hi posa un rètol amb les indicacions del seu ús o s'hi

posa un vigilant per picar la cresta als mals usuaris. Aquells contenidors fan fàstic. I no perquè no estiguin ben distribuïts, no perquè no compleixen les seves funcions; tot perquè persones insociables en fan mal ús. Posar-hi bosses de deixalles massa grosses obstrueixen la boca i el contenidor queda buit; quan arriba un altre usuari i el veu ple, deixa la bossa a terra. Igualment passa amb el dipòsit de paper; caixes de cartró enteres entafunyades per força tapen la boca i au!, merda a la vista tot el dia i més fàstic si és diumenge; i dic merda perquè olis, residus

de menjar i altres desperdícies, escampades a peu de contenidor i a ple sol, aquest estiu tan calorós. En més d'una ocasió he cridat l'atenció d'algun ocasional usuari sense escrúpols que ha netejat el seu domicili per abocar la brossa al carrer. Costarà canviar hàbits, però no es pot renunciar a tenir un poble net, queda molt per fer i s'ha de conscienciar la gent com sigui. Ara que tothom viatja recurrent aquells països del nord tan cultes (diuen), i sobre tot nets, posant com a exemple Suïssa, també podríem preguntar-nos el perquè: la més petita infracció de trànsit, tirar una burilla al carrer, un paper del caramel, etc.etc., que tinguis sort i no et vegi cap autoritat perquè la multa que et claven, siguis turista o resident, se't queda imprès a la memòria per sempre més (explicat per un viatger que va entendre de seguida l'ordre i la netedat d'aquell país).

Tampoc és que el servei de neteja sigui massa eficient, després del servei de recollida tampoc es fa una neteja passant l'escombra al seu entorn i tots sabem que la brutícia crida brutícia; amb aquesta manera de fer no farem pas net si tots plegats no ens conscienciem que la netedat dignifica la persona i el poble. Quina impressió en treuen els visitants quan passen pel carrer Major?

Diumenge dia 14 de setembre a les 12 del migdia

Ramon Torramadé

Des que en Cristòfol Colom va tenir la mala pensada d'anar a fer un vol amb les tres barques que li havia deixat la que *monta tanto* i va ensopegar, per xamba, amb una terra que no coneixia ningú, que les coses enllà la mar oceana van com van. Si aquella pobra gent, que tan bé el van rebre quan va recalar en una platja, a l'estil de la gent de la nostra costa quan hi arribaren els turistes, s'haguessin atalaiat del daltabaix que els venia al damunt, els haurien fotut fora a cops de roc sense donar-los la possibilitat que haguessin tornat mai més. Però no va ser així i el món va donar un capgirell tan gros que encara en paguem les conseqüències.

por derecho de conquista, els invasors es varen cruspir en quatre dies tot el que tenien

Més tard, els anglesos, que en aquells moments eren els reis del mambo, van adonar-se que allà podrien omplir el sac i al mateix temps es traurien del damunt tota la brivalla que els sobrava al seu país, que era molta. Van decidir carregar vaixells i més vaixells amb el pitjor de cada casa i abocar-los en la nova terra, per malastrugança de la bona gent que hi vivia com si fossin al paradís, que, de sobte, se'ls va acabar la bona vida, ja que, com va dir en Torrente Ballester, *por derecho de conquista*, els invasors es varen cruspir en quatre dies tot el que tenien des que el temps era temps. Terres, béns, cases, dones, or, sobretot l'or, i a més els esclavitzaren fent-los treballar com mules fins que hi deixaven la pell.

Des d'aleshores els americans de dalt, així s'anomenaven ells, d'altres els deien gringos o ianquis, que no paren d'esbatussar-se amb tot bitxo vivent, tant de fora com de dintre. Varen començar amb els pelleroges fins que els plomaren a gairebé tots, en quedaren quatre i el cabo tancats en gàbies com els micos. Més tard, un cop fora de l'abast de la reialesa britànica, amb qui havien anat a garrotada seca no feia gaire i tret de la colònia a cops de gorra, s'embolicaren amb els mexicans, que malgrat l'ensurt que tingueren a El Àlamo, varen fer córrer com conills fins més enllà de Rio Grande, ocupant per sempre més tot el territori de Nuevo México, Califòrnia, Texas, etc., que llavors era un desert que semblava que no valia ni un ral, on només hi vivien les serp i les llagastes, però que més tard va demostrar la seva colossal riquesa rajant petroli a semalades. Al cap de poc temps posaren l'ull cobdiciós a Alaska, on hi havia foques a milions i la seva pell valia peles llargues, a més de les balenes que hi eren com sardines i se'n treien productes molt preuats. I sense encomanar-se a cap sant ni demanar permís a ningú, varen fer estada allà saquejant tot el que trobaven fins a gairebé exhaurir-ne totes les riqueses i les espècies animals que hi habitaven, sense que els seus amos, els russos, poguessin fer-hi res i que farts dels robatoris s'ho polissin per quatre xavos pensant que si s'embolicaven a mastegots tindrien totes les de perdre, degut bàsicament a la distància que els separava de la mare pàtria. Vaja, que més valia menjar poc i pair bé.

Amb tot això, ja tenien tot el dalt del continent a les seves mans, excepte el Canadà francòfon, perquè amb la resta era com si fossin germans. Amèrica del mig i la de baix menjaven de la seva mà i no els representava cap problema asseure a la

presidència qualsevol lladregot amic seu que els garantís guanys.

I no parlem del ball de bastons que organitzaren els de la Unió contra els Confederats, o viceversa. Els uns volien els esclaus de gorra, en propietat, sense donar-los cap sou, només un allotjament infecte com un aixoll i quatre grans d'arròs perquè s'atipessin i no caiguessin de culs, a canvi de fer-los treballar com a negres i amb el dret de cuixa inclòs. Els altres volien exactament el mateix però donant-los un sou de misèria i que s'espavilessin. Com que, un cop lliberts, volien els mateixos drets que els blancs, per fer-los anar a rega s'inventaren allò del *corredor de la mort*. Els ha anat com una seda. El colofó de tot aquell sidral fou la pel·lícula *El que l'oratge s'endugué*.

Si repassem la història moderna ens adonem que han anat a bufes amb tothom:

Si repassem la història moderna ens adonem que han anat a bufes amb tothom: a la Xina varen haver de fugir comes ajudeu-me; a Europa, els sortí prou bé; als japonesos els varen socarrimar vergonyosament; a Corea ho arreglaren partint la península amb un cop d'espasa; al Vietnam, quatre *xinos* els van inflar a bufetades i varen haver de córrer com esperitats per no deixar-hi la pell malgrat el seu impressionant potencial bèl·lic, el seus *napalm* i *l'agent taronja* que deixà el país com una nafra de mal guarir. També sense cap justificació garrotejaren els pobres habitants de l'illa de Grenada i Panamà, on sortiren un parell d'il·luminats que els

volien donar l'esquena i anar per les seves, pobrissons! Malgrat els seus esforços, no van tenir tanta sort amb en Fidel. No els sortí bé l'intent de quatre arplegats d'envair l'illa a la badia dels porcs i des de llavors el pateixen com un gra al clatell molt molest, però que un dia d'aquests ja hi posaran remei matant de gana tots els cubans. Tampoc els va sortir gaire bé quan decidiren anar a Somàlia junt amb la *tele global* amb ànim de fer una guerra d'opereta retransmesa en directe a tot el món. Es varen haver d'arrencar a córrer amb una mà al davant i l'altra al darrera per tal de no ensenyar les vergonyes als telespectadors que s'ho miraven petant-se de riure. Últimament, com que els varen ridiculitzar davant tot el món amb la malifeta de les torres bessones, s'han erogat el planeta sense escoltar ningú. Ells són els amos i qui no pensi com ells és de l'eix del mal. Amb l'excusa de trobar l'home de la barba, aixafaren l'Afganistan (país estratègicament clau pel transport del petroli cap al mar d'Aràbia) sense trobar ni un pèl del barbut. Ara, en contra de l'opinió de totes les persones de seny, excepte la d'un parell d'escolanets, han arrasat l'Iraq

amb l'excusa que el sàtrapa de torn, a més de maltractar el seu poble, estava carregat d'armes de *destrucció massiva*, cosa que no han trobat per enlloc tret de quatre escopetes escarransides i un grapat de míssils de l'any de la quica. Això sí, el país ha quedat devastat i la seva gent malferida, mutilada i arruïnada fins a extrems que fan caure la cara de vergonya. Però amb el petroli intacte, només faltaria! Que per això hi varen anar! Últimament sembla que les coses no els van tan bé perquè els pobres iraquians, farts que els aixequin la camisa amb l'excusa de buscar armes, s'hi tornen, provocant un degoteig de soldats americans i anglesos morts que fa feredat.

quatre
escopetes
escarranside
s i un grapat
de míssils de
l'any de la
quica

Però ja ho solucionaran engalipant l'ONU perquè assumeixi les colossals despeses que comporta la

postguerra i els treguin les castanyes del foc. Ara, com que ja han fet el viatge i els sortirà a bon preu, ja pensen que de passada podrien esclafar l'Iran, Síria, que també els fa nosa i més tard Llíbia, on n'hi ha un que no els fa gaire el pes, i un altre dia ho faran a Algèria, que hi ha molt de gas, tu! I més endavant que es calcin Mònaco, San Marino i Andorra. Compte, quan hi anem a aquest últim país, Catalunya ja la podem esclafar, que els seus nadius són mesells i l'escolanet ens ho agrairà, però més enllà de la Terra Ferma ni tocar-ho, que es colònia nostra i no serem tan lloscos com per tirar-nos pedres a la nostra pròpia teulada...I ja ho veieu, nois, així ens va...I si no canvia res, que no canviarà, tenim mala peça al teler per una bona temporada.!!Macasum!

L'eulogi

UCC Caravaning Club de *Girona*

Sovint, anant per la carretera, ens trobem al davant una caravana, circulant a una velocitat inferior a la nostra, la qual cosa ens fa reduir la marxa, i que ens dóna pas mitjançant l'intermitent dret, i que sovint s'arracona el màxim que li permet el ferm de la carretera cap a la dreta, l'avancem i ens quedem pensant on anirà aquesta gent?

Els resulta arrossegar aquesta andròmina? Per què viatja tan a poc a poc? Com se n'ha adonat, de la meva presència? I un grapat de preguntes més que, normalment, es queden sense resposta.

Totes aquestes preguntes surten del poc coneixement que la gent de fora del món del Càmping té

d'una forma de gaudir el temps de lleure, amb un gran contacte amb la natura, ja que la vida de càmping es fa més a fora que dins la caravana, sempre i quan la climatologia ho permeti.

I aquestes preguntes i moltes altres relacionades amb la pràctica del Caravaning tenen resposta.

Respecte a la d'on aniran podríem dir que a qualsevol lloc del país, mentre que la de si resulta arrossegar la "andròmina", la contesta és afirmativa, i no només per motius econòmics sinó per gaudir tant de la llibertat de poder modificar l'itinerari i destinació en qualsevol moment com per viure en contacte molt directe amb altra gent a la qual possiblement no coneixíem abans d'arribar al Càmping ni la tornarem a veure quan ens n'anem.

Respecte a la velocitat amb què es mou una caravana, per una banda està legalment limitada a 80 Km/h a França 120 Km/h-, però, i això és la part més important, degut a ser una caravana un vehicle més o menys llarg i alt, és molt sensible al vent lateral i als remolins d'aire que creen els vehicles grans, la qual cosa obliga al conductor del cotxe que remolca una caravana a conduir amb molta cura i sense cap alegria velocística, i anar sempre pendent del que té al darrera, mitjançant els miralls addicionals, tant per facilitar-los l'avançament quan les condicions del trànsit ho permetin, per evitar que els altres vehicles els avancin en moments intempestius, com per preveure amb temps que puguin ser avançats per un camió gran o un vehicle a gran velocitat, la qual cosa provoca una estrebada que, si no l'esperes, pot ser molt difícil de corregir.

**Aquest món
d'el
Caravanning
s'ha anat
desenvolupa
nt a mesura
que els
campistes**

h a n a n a t creixent en nombre

Aquest món del Caravanning s'ha anat desenvolupant a mesura que els campistes han anat creixent en nombre, han buscat la manera de compartir coneixements tant en el sentit d'intercanviar informacions sobre indrets turístics que val la pena visitar com el tarannà de determinat Càmping quantes vegades, a l'acomiar-nos d'un Càmping els veïns, a l'explicar-los cap a on vas t'han dit *si penses fer nit a tal lloc, et val la pena fer uns quants quilometres més i anar a tal càmping, que és molt net, té unes instal·lacions molt bones i el personal és molt agradable.* I d'aquest desig d'intercanvi d'informació han nascut els clubs de Caravanning.

organitzen trobades i acampades en major o menor nombre segons el volum de socis

Aquests clubs, independentment de la seva funció d'assessorar els seus membres respecte a punts concrets, organitzen trobades i acampades en major o menor nombre segons el volum de socis que tinguin.

Actualment els clubs estan federats, tant a nivell autonòmic com nacional, i les diverses federacions nacionals dels països que ho han sol·licitat

estan federades en la Federació Internacional de Càmping i Caravanning (FICC).

Igualment que es realitza a nivell de club, també les federacions organitzen trobades en les quals s'hi poden inscriure els socis dels clubs federats. Enguany l'acampada autonòmica "VII Acampada Nacional de Catalunya" l'organitza la "Associació Caravanista del Bages" durant la primera quinzena de juliol, l'acampada espanyola l'organitza el club "Aire Libre Cadiz Caravanning Càmping Club" a El Puerto de Santa Maria per Setmana Santa i el "67 Rallye Internacional F.I.C.C. 2003" l'organitza la Unió Caravanista de Catalunya, de la qual el Caravanning Club de Girona n'és la Demarcació de Girona.

**Toni, un soci de Salt del
Caravanning Club Girona**

IV Concurs de Pintura Ràpida

Fira del Cistell de Salt

Salt, 4 d'octubre de 2003

BASES

- 1.- El tema de l'obra a presentar serà relacionat amb la Cistelleria , el barri vell de Salt o el sector del Safareig de les Dones ubicat en el sector de les Deveses de Salt.
- 2.- Les inscripcions i registres de les obres es faran a l'Escola Municipal de Belles Arts (plaça de la Vila, 1) a les 9 del matí del mateix dia i seran gratuïtes.
- 3.- Hi poden participar totes les persones que ho desitgin. S'estableixen dues categories. Adults (més de 16 anys) i Juvenil (de 10 a 15 anys).
- 4.- Les tècniques que es poden emprar seràn : adults oli/acrílic o aquarel.la i juvenil, tècnica lliure.
- 5.- Les mides seran entre 55 x 38 cms (mínim) i 100 x 73 (màxim) per a oli i acrílic i per aquarel.la, mínim 50x35 i màxim 50x70 cms. Es presentaran sobre suport rígid o bastidor. Les teles poden anar preparades a un sol color de fons. Es podrà presentar una obra per a cada tècnica.
- 6.- El termini de recepció de les obres serà a les 2 del migdia a la mateixa Escola.
- 7.- El veredictes i entrega de premis es farà a les 5.30 h. de la tarda a l'Escola de Belles Arts i seguidament s'inaugurarà l'exposició.
- 8.- L'exposició restarà oberta els dies 5 i 6 d'octubre matí i tarda.
- 9.- L'autor podrà decidir sí la seva obra pot vendre's.
- 10.- Les obres s'hauran de recollir abans del 15 d'octubre.
- 11.- El Jurat estarà integrat per persones vinculades al món de l'art i la cultura, així com un representant municipal. El seu veredictes serà inapel.lable i pot deixar desert qualsevol premi si ho creu convenient.
- 12.- Premis :

Adults

Primer premi Oli/acrílic :	600 euros
Segon premi Oli/acrílic :	300 euros
Primer premi Aquarel.la :	450 euros
Segon premi Aquarel.la :	240 euros
Premi Artista Local	300 euros (gentilesa de Carnissers i xarcuters N. Vicens)

Juvenil

Primer premi: Lot de material de pintura
 Segon premi: Lot de material de pintura

Notes

- . El mal temps no serà obstacle per a la celebració del concurs
- . El fet de participar en el concurs suposa l'acceptació íntegra d'aquestes bases. L'organització resoldrà les circumstàncies imprevistes.
- El premi adreçat als artistes locals està dirigit als artistes de la vila de Salt i als alumnes de l'Escola de Belles Arts.

El 30 i 31 d'agost a les 4 de la tarda, les pistes del Club Petanca Salt estaven plenes de color i xerinola, faltava molt poc per donar inici a la competició que porta més gent al nostre Club. 100 jugadors d'arreu de Catalunya, les Illes Balears i també de França feien escalfament per donar inici a les XX HORES INTERNACIONALS SÈNIORS.

Després de la presentació dels equips, que aquest any no va sortir tan bé com esperàvem, ja que a l'últim moment ens va fallar la megafonia, "això són coses del directe", i dels parlaments de rigor, a les 5 en punt de la tarda es llença la primera bola i comença la competició, que va durar fins a la una del migdia del dia 31, sense parar mai. Aquest any, tot és bo dir-ho, es preveia una forta lluita per assolir els primers llocs. Doncs bé, les expectatives van quedar curtes, ja que no es va decidir el guanyador fins a l'última partida, on l'equip de les Balears es va imposar al Figueres per un sol punt de diferència. El 3r lloc va ser per l'equip lleidatà de la Seu, el 4t per l'Esplanada de Mataró i el 5è per als guanyadors de la passada edició, els francesos de Ribesaltes. Els nostres van quedar al mig de la classificació. A la 1 del migdia es va fer el

lliurament de premis per part de l'alcalde accidental Sr. Josep Viñas i pels membres de la junta de la Petanca, també el delegat de les Balears, Sr. Jaume Mesquida, un veterà de les Hores, va fer lliurament d'una placa d'agraïment al President del Club Petanca Salt.

Des d'aquí aprofito per agrair a totes les institucions, Ajuntament, Diputació, Generalitat, Federació Catalana i també als anunciants del programa de les XX HORES i tota aquella gent que ens ajuda d'una manera o altra, gràcies a tots, sense vosaltres poc ho podríem fer.

L'11 de setembre, Diada Nacional de Catalunya, vam fer el 2n torneig social per als socis del Casal, amb el sistema d'equips per sorteig, un total de 14 equips s'hi varen inscriure i la jornada jo crec que va anar molt bé. Per dinar es va parar la competició i ens vàrem "cruspir" un arròs a la cassola preparat pels amics Llobet i Jaume. Ja a la tarda es va acabar la competició amb el lliurament de lots d'embotits als 4 primers classificats: 1r, Jordi Pujol i Josep Jorquera; 2n, Josep Boó, Anna Pérez i Pepita Cobos; 3r, Carmen Muñoz, Magda Batallé i Carles Ros i el 4t lloc per Dolors Espinosa, Quim Parés i Isabel Rodríguez.

El dia 14 de setembre a les pistes del Girona va tenir lloc el campionat provincial en la modalitat individual, organitzat per la Federació Catalana de Petanca, un total de 21 jugadors del Club Petanca Salt hi vàrem participar. Els resultats els podem considerar bons dintre de tot: a la categoria fèmines, Rossi Santos va fer el 2n lloc, mentre que Magda Vila va quedar 4^a. A 1ª categoria en Tono Duran va ser el 3r i a 2ª categoria en Josep Boó també va quedar 3r.

En l'escrit que al seu moment va sortir publicat sobre els resultats del Trofeu Eugesa em va passar per alt que l'equip d'Antoni Sorribas, Toni Puig i Josep Torras van aconseguir el 4t lloc de consolant, ho sento molt, va ser un descuit.

També vull comentar que les Nits de Club han acabat i aquest any per desgràcia han passat amb més pena que glòria, ja que l'assistència no ha estat gaire nombrosa, tot i això agraeixo a la gent que han vingut tot l'estiu, la seva presència.

Josep Boó i Alech

**XX Hores. Ambient a tope.
Foto Josep Boó**

Per fi cigonyes saltenques!

El passat dia 29 de maig van néixer les dues primeres cigonyes a Salt, fruit d'un mascle que havia estat en captivitat al Centre Naturalista i una femella salvatge. I amb motiu del seu bateig el dia 4 de juliol, on van assistir diverses autoritats, com l'alcalde i el regidor de medi ambient, també integrants del Centre Naturalista, es va realitzar una enquesta a la població de Salt per veure quin coneixement en tenien de les cigonyes i el seu parer.

La major part dels entrevistats desconeix l'existència i/o les activitats que es duen a terme a la Societat d'Estudis i Recerca de Salt. La SERS és una associació creada l'any 1985 amb la següent finalitat: aprofundir en les diverses branques del coneixement humà, tot aplicant-les i donant-les a conèixer al nostre poble. La SERS gestiona el Centre Naturalista de Salt que

es troba al camí de les Guixeres anant cap al Pla dels Socs.

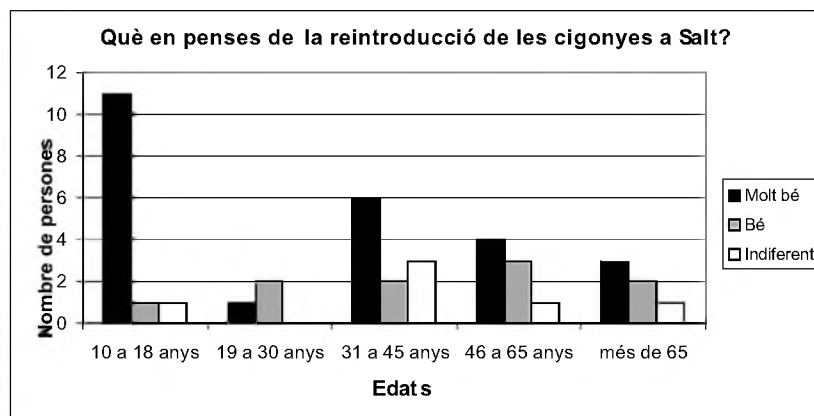
Per altra banda, gairebé tots saben que hi ha cigonyes a Salt, però no que han tingut cries recentment. En total hi ha cinc cigonyes, de les quals tenim la família formada pels pares i les dues cries, i una altra cigonya que no pot volar a causa d'una ferida a la cama.

Al qüestionari s'hi va preguntar aspectes referents a la vida d'una cigonya, per conèixer la informació que en tenen els vilatans d'un ocell que habita prop seu. Es va preguntar per l'alimentació d'una cigonya i més o menys la gent no anava mal encaminada. Les cigonyes són aus omnívores i mengen gran varietat de petits animals. També vam investigar sobre els perills que tenen les cigonyes en el nostre poble. Hi va haver força gent que va coincidir que sí que hi havia perills, però alguns no eren certs, com per exemple, un

perill per les cigonyes no seran caçadors furtius a la nostra població, ni mala gent, perquè les cigonyes no s'hi acostarien mai. Però sí que és un perill molt gran les línies elèctriques i per constatar-ho l'any passat va morir una femella electrocutada. Aquesta femella era la salvatge que estava nidificant l'estiu passat i tota la posta es va perdre. I ja que es preguntava sobre els perills també es volia saber una solució, i va ser clara, la resposta donada per tots els que van respondre els cables elèctrics van dir que s'haurien de soterrar.

Finalment, es va demanar l'opinió dels entrevistats sobre la reintroducció de les cigonyes a Salt, i les respostes van ser les reflectides al gràfic.

Josep Recasens i Bonet
Marta Pagès i Freixes
Roser Hoste i Coiomer

**CENTRE de
 GESTIONS
 SALT, SL**

**Assessoria Administrativa
 Fiscal i Laboral**

Assegurances Generals

Pg. Països Catalans, 148, baixos - Tel. 972 23 23 14 - Fax 972 40 18 46 - 17190 SALT (Girona)

Ingredients (per a 4 persones)

4 galtes de porc
1 ceba
1 cabeça d'alls
2 pastanagues
2 tomates madures
1 branca de farigola
¼ l d'oli
1 got de vi ranci i brandi (més o menys meitat i meitat)
½ l d'aigua
½ kg de patates
sal

Elaboració

Salpebrar les galtes de porc i fregir-les en una paella amb oli. Quan estiguin rosses, posar-les en una cassola, preferiblement de terrissa, amb la resta d'ingredients (a excepció de les patates). Escalfar el forn a 200°, i quan ja estigui ben calent, introduir-hi la cassola i deixar-ho coure durant 1 hora aproximadament, fins que les galtes quedin toves.

A continuació, treure les galtes de la cassola i escórrer la resta d'ingredients (la bresa), i passar-ho pel colador xinès o la batedora, fins que quedi una salsa fina.

Pelar les patates, tallar-les a daus i fregir-les en una paella amb oli. Quan siguin rosses posar-les a la cassola amb la salsa i deixar-ho coure durant una quart d'hora. Posar-hi sal al gust.

Afegir les galtes i deixar-ho coure uns cinc minuts més.
Servir ben calent.

Recepta de la Sra. **MARIA SOLÀ I AUGE**

Comissió Gastronòmica del Consell Municipal de la Gent Gran de Salt.

GARATGE INTERNACIONAL

ROBERT VIDAL, SA.

CONCESSIONARI

Alfa Romeo **FIAT** LANCIA

Calor i ball de dades

Deixada ja definitivament endarrera la xafogor de l'estiu i gaudint més que cap altre any dels dies frescs que anuncien la tardor, queda a la memòria el record de les morts produïdes per l'onada de calor. A França les autoritats sanitàries van acabar per reconèixer que la xifra de defuncions podia ser de 5000; els serveis funeraris van calcular que eren més de 10.000 les defuncions vinculades a la calor, la gran majoria gent gran. Van dimitir alts càrrecs i el país es va commocionar al comprovar les condicions en que vivien moltes de les persones grans mortes per el calor. Centenars de cadàvers d'ancians no van ser reclamats per ningú. El diari "Le Figaro" va afirmar que el problema d'atenció a la gent gran ja no era només administratiu o tècnic sinó sociològic.

I aquí al nostre país? Doncs a Catalunya i a Espanya, encara en la data d'avui (15 de setembre) no se sap. El Ministeri de Sanitat, després d'una primera declaració de la Ministra assenyalant que al Ministeri no hi havia entrat cap queixa per aquesta causa, va informar que el número de morts era prop del mig centenar. La Federació d'Associacions per la Defensa de la Sanitat Pública va denunciar que les xifres no es corresponien amb les donades

per les funeràries, que senyalaven un augment de les defuncions que oscil·laven entre el 25% i el 100%, i avisaven que el Ministeri només comptabilitzava les morts atribuïdes directament a cops de calor sense considerar les produïdes per l'agreujament de patologies prèvies. Una posterior informació del Ministeri elevava el número a 101 i especificava que encara faltaven dades de varies autonomies. A Catalunya, la Conselleria de Sanitat de la Generalitat informava que l'onada de calor havia causat la mort de 5 persones, mentre que les

funeràries anunciaven uns augments de defuncions que en el cas de la ciutat de Barcelona era del 44%, i a Girona i la seva àrea de més del 30%. En contrast amb la informació donada pel Ministeri de Sanitat i la Conselleria de Sanitat, el Govern Autonomíic d'Extremadura assumia que l'onada de calor havia produït un augment de defuncions del 45%. També el Govern de Portugal reconeixia que s'havien produït durant l'onada de calor 1316 morts més que en el mateix període de l'any anterior.

En despesa social, Espanya està a la cua d'Europa, i Catalunya a la cua d'Espanya. Un dels resultats és que els nostres governants no poden o no saben calibrar amb un mínim de confiança la magnitud dels problemes als que ens enfrontem.

Jordi Matas Roca
Metge

Naixements, casaments i defuncions del 12 d'agost al 13 de setembre

Naixements

Karen Aguilar Estivalis (12 d'agost)
Aissam Bouchiba (25 d'agost)
Ismael Bajaha (26 d'agost)
Sulamita Heredia Silva (26 d'agost)
Aleix Fontao Méndez (26 d'agost)
Mohamed Bakkali Nadi (27 d'agost)
Hawa Ceesay (31 d'agost)
Giroba Balde (6 de setembre)
Juligrace Surco Solomón (10 de setembre)
Ainhoa Manrique Morales (11 de setembre)
Yousef Smail (11 de setembre)
Xènia Font González (12 de setembre)

Casaments

Roberto Pérez Herreros i Natalya Krasnoperova
(23 d'agost)
Sergio Bermúdez Castillo i Isabel Baena García
(23 d'agost)
Rafael Gómez Cañada i Yolanda Fernández
Carles (29 d'agost)
José Fernando Jiménez i Belén Cabezas García
(30 d'agost)
Daniel Valentín Casanovas i Mireia Montserrat
Farré Garriga (6 de setembre)
Josep-Lluís Fauchs García i Ester Massanet
Triviño (6 de setembre)
Jaume Buisan Montenegro i Gemma Surroca
Avellí (11 de setembre)
Leoban Mosquera Granados i Libia Perea
Mosquera (13 de setembre)

Defuncions

Joaquín Agustín Moliner
14/08/2003
María Sánchez-Carnerero Monteagudo
18/08/2003
Manuel Machado García
20/08/2003
Juliana Valladares Dolado
21/08/2003
Remei Domènech Pallejà
22/08/2003
Nicolàs García Herrera
24/08/2003
Manuel Vázquez Bermúdez
25/08/2003
Antonia Cherino Anaya
26/08/2003
María de los Santos Ortiz Narváez
31/08/2003
Nemesio González Iglesias
01/09/2003
Pedro Culubret Amat
06/09/2003
Antonio Martínez Magdaleno
07/09/2003
José Peña Vales
09/09/2003
José González Rodríguez
10/09/2003
Dolores Marques Framis
12/09/2003

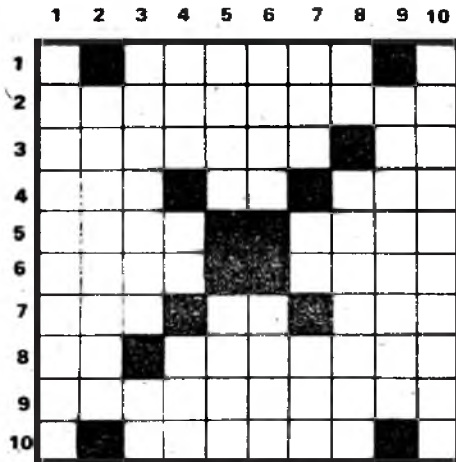
Frigorífics dei Ter, s.a.

Escorxador general frigorífic

i sala d'especejament núm. 10,4125/cat-10.03930/ge

C. Major, 419 - Tel. 972 23 31 11 - Fax 972 24 45 18 - 17190 SALT
Télex 56204 FTER-E - Apartat de correus, 239 - 17080 GIRONA

Encreuats

HORIZONTALS

1. Al revés, pols finíssima. 2. Endolcida amb sucre.- 3. Mata de la família de les coriàcies de fulles emprades en blanqueria (pl.). Consonant repetida.- 4. Al revés tingui amor. Consonants. Fill de Noè.- 5. Miro fixament. Peça de vestir que cobreix el tronc des dels muscles fins a la cintura, cenyida i ajustada, amb mànigues.- 6. Repeticions acústiques. Tall fet en alguna cosa com a senyal a algun fi.- 7. Rinxol. Símbol del Cesi. Cent dos.- 8. Al revés símbol del Liti. Al revés nació sud-americana.- 9. Arrenquem les herbes dels sembrats.- 10. No guanya ni perd.

VERTICALS

1. Contorn o superfície exterior d'un cos (pl.).- 2. Lloc de residència.- 3. Nats de pare blanc i mare negra o al contrari. Interjecció valenciana.- 4. Al revés cinc-cents cinquanta-u. Úrsid. Al revés, cap vegada.- 5. Al revés, manera de manejar un artista el seu estri característic (pl.). Part del braç compresa entre l'avantbraç i els ossos del palmell.- 6. Títol anglès. Fa que certa quantitat d'un líquid qualsevol penetri alguna cosa.- 7. Metall (pl.). Consonants. Vas sense peu que serveix per a veure.- 8. Repetit, cuca. Es mou talment una cosa, que torna al seu punt de partida.- 9. El qui comercia amb draps vells i altres objectes de rebuig.- 10. Orgue petit (pl.)

SOLUCIONS

Horizontals: 1. misloP.- 2. Edulcorada.- 3. Roldors. Rr.- 4. imA. Td. Cam.- 5. Fito. Gipó.- 6. Ecos. Cran.- 7. Ris. Cs. CII.- 8. iL. iaugurU.- 9. EixarcoleM.- 10. Empata.

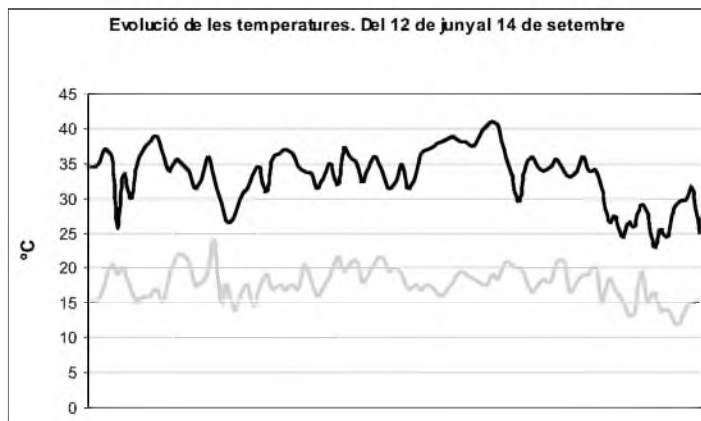
B. Pérez. G.

El temps

Temperatures del 12 de juny al 14 de setembre

Temperatura Màxima: 41° el dia 13 d'agost
Temperatura Mínima: 12° el dia 11 de setembre

Dies de pluja: 9 dies
Precipitació màxima en un dia: 16 litres el dia 30 de juliol
Pluja acumulada: 42,3 litres del 12 de juny al 14 de setembre

